

[Pürschel.]

Socialdemokratiet helst vilde rive Uniformerne af dem. Det er en ganske betegnende Udtalelse fra Føreren for et Regeringsparti over for Korps, der kun tilsigter det ene at stille sig til Regeringens Raadighed i det Tilfælde, at Landet angribes udefra, og som har betinget sig og faaet Ret til at aflevere Vaaben i Tilfælde af indre Uroligheder. Den dertil sigtende Bestemmelse er nemlig indført paa Initiativ af Akademisk Skyttekorps, ikke paa Initiativ af Regeringen eller Centraladministrationen. Det er disse Korps, som Socialdemokratiet ønsker at rive Uniformerne af. Jeg kan oplyse, at der i Korpset for Tiden findes Medlemmer, som er Socialdemokrater.

Til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen skal jeg med Hensyn til disse Korps sige, at de altid har været vendt udad og kun udad. Naar det ærede Medlem sagde, at Skytteforeningerne var en Fortsættelse af Riffelforeningerne, er det uhistorisk, idet Skytteforeningerne er stiftet her i Landet i 1861 og havde naaet i alt væsentligt den Udbredelse, de har nu, faa Aar efter. Riffelforeningerne har man først begyndt paa i Firserne, og det var kun en kort Periode og en Periode, der langt fra har Interesse for alle disse Foreningers Historie, men kun for nogle ganske enkelte af dem. Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen sagde, at de aggressive i disse Ungdomsbewægelser er de konservative unge. Heroverfor maa det være tilstrækkeligt at sige, at det er usandt, og det ærede Medlem ved, at det er usandt. Med Hensyn til de ubevæbnede Arbejdere i Tønder kun dette, at de havde dog forskaffet sig saadanne praktiske forhaandenværende Vaaben som Gærdestave, hvormed de overfaldt den nazistiske Organisation, der kom marcherende.

Saa sagde det ærede Medlem til mig at jeg havde været med til at godkende Kommunisternes Mandater her i sin Tid. Dertil vil jeg gerne sige, at da de ærede kommunistiske Medlemmer opfyldte Grundlovens Betingelser og underskrev, at de vilde holde Grundloven, var der dermed ikke noget Spørgsmaal, da de efter Valgloven var lovligt valgt og opfyldte Grundlovens Betingelse. Det var det eneste Punkt, paa hvilket dette høje Tings Medlemmer havde Adgang til at øve Indflydelse paa Godkendelsen af deres Valg. Det vilde derfor have været en Krænkelse af Grundloven, hvis man ikke havde godkendt deres Valg. Naar dette ikke gælder i Dag, er det, fordi de ærede Medlemmer fra dette Tings Talerstol har erklæret, at Grundloven re-

spekterer de ikke, den gælder ikke for dem. Naar man har erklæret dette højtideligt i Folketinget, kan det ikke nytte noget, at man bagefter udsteder en Skrivelse som den, de ærede Medlemmer har udstedt, hvor de siger: Naturligvis staaer vor Erklæring ved Magt, og den har vi ikke noget at føje til; men vor anden Erklæring om, at vi bryder os fejl om den første, den staaer ogsaa ved Magt.

Det er maaske den Slags, som beundres i visse Kredse — jeg betragter det som et Udtryk for manglende Mod til at staa ved sin Overbevisning. At det ikke indgyder mig Respekt, behøver jeg ikke at tilføje. Men de ærede Medlemmer har jo en vanskelig Opgave. De skal paa den ene Side fremstille sig som saa pas lovlidige, at de ikke rammes af Landets Straffelovgivning; og de skal paa den anden Side fremstille sig som nogle voldsomme Revolutionshelte. Men jeg maa sige til de ærede Medlemmer, at naar de samtidig med at fremstille sig som Revolutionshelte staaer her og lader sig standse af en saa beskeden Barriere som Folketingets Forretningsorden, saa er de i Egenskab af Revolutionshelte hjemfaldet til den danske sunde Latter.

Den højtærede Justitsminister talte om, at der her i Landet havde været store Uroligheder, som man ikke havde kunnet ramme ved Hjælp af den gældende Straffelov. Jeg er enig i, at de ikke er ramt i alle Tilfælde — store vil jeg nu ikke kalde dem, ret ubetydelige Uroligheder —, men de er ikke ramt i det Omfang, hvori de kunde rammes. Dette ligger i, at der ikke fra Justitsministeriets øverste Ledelse er indpodet Anklagemyndighederne og Politimyndighederne den Skarphed i Optræden over for de virkelige Ulovligheder, som det burde være Ministerens Sag at indpode disse Myndigheder, inden han kommer til Tinget og beder om nye Love. Naar den højtærede Minister ikke noksom kan prise den Affattelse, der er givet her, vil jeg sige, at dette vidner om en Beskedenhed med Hensyn til Formuleringen af en Straffelovsbestemmelse, som er højest anerkendelsesværdig hos enhver anden end hos Landets Justitsminister.

Da den højtærede Minister talte om, at Urostifterne skulde bringes til Ro, fikserede han mig paa en meget smigrende Maade, stirrede ufravendt ned paa mig, medens han sagde disse af en sjælden Bestemthed fyldte Ord. Jeg vil da ikke antage, at den højtærede Minister tænker sig ved Hjælp af Urolovene at faa forbedret Roen i Folketinget, og paa anden Maade kan han dog vist ikke betragte mig som Urostifter.